

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

Knygute.lt

HEIDI RICE
Alsuojantys karščiu

2021 gegužė–rugpjūtis

Heidi Rice

**ALSUOJANTYS
KARŠČIU**

Romanas

Heidi Rice,
Claimed for the Desert Prince's Heir, 2019
© Heidi Rice, 2019

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Jurgita Juozaitytė, vertimas iš anglų kalbos, 2021
© Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016
© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2021

ISBN 978-609-03-0704-5

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2021

1

Kasija Sala pašnairavo į grėsmingus dulkių debesis, kybančius ties horizontu, o tada dėb-
telėjo į mobilųjį telefoną.

Ryšio nėra.

Triukšmingai iškošė Kembridžo universitete išmoktą keiksmožodį. Prakaito lašeliai kaupėsi ant viršutinės lūpos, tekėjo nugara po marškinėliais ir plačiais ilgais marškiniais, kuriuos vilkėjo, kad apsigintų nuo dykumos karščio ir dulkių. Kadaisė net už tokio keiksmožodžio žinojimą močiutė būtų ją nubaudusi. Ji sugrūdo mobilųjį telefoną į užpakalinę šortų kišenaitę. Prireikė kelių akimirų, kol prasibrovė iki jos per kelis metrus audinio. Tada žvilgsnis nukrypo į juodo visureigio variklį. Ji ir vėl nusikeikė, tik šįkart garsiau. Juk aplink penkiasdešimties mylių spinduliu nebuvo gyvybės, galinčios ją išgirsti. Be to, tai suteikė galios pojūtį, nors problemos ir nespėdė.

Ir kaip nepagalvojo prieš išvykdama iš rūmų į šią tiriamąją kelionę pasiimti palydovinio telefono? Arba bent jau kompaniono? Geriau tokio, kuris apie automobilius išmanytų daugiau už ją. Ji sunkiai atsiduso ir spyrė į sugedusio džipo ratą.

Pasielgė neapdairiai, per daug savimi pasitikėjo ir buvo nepagrįstai optimistiška... Trys didžiausi jos trūkumai.

Žinoma, ji nesitikėjo, kad automobilis suges vidury dievo pamiršto užkampio be telefono ryšio.

Šeichas Zeinas Ali Navari Kanas – geriausias jos draugės Katerinos vyras, Narabijos valdovas ir, formaliai, jos viršininkas, triūsė ilgai ir sunkiai, kad didžiojoje jo karalystės dalyje atsirastų internetas ir mobilusis ryšys. Mergina spėjo, kad atsidūrė per arti pasienio ruožo – civilizacijos nepalietos dykumos, apsuptos kalnų ir apgyvendintos koladžių klajoklių. Kiek pamena, koladžiai neturėjo tekančio vandens, todėl tikimybė, kad jie naudosis telefonais, buvo labai menka.

Ilgos marškinių rankovės saugojo, kad nenušviltų prisilietusi prie įkaitusio metalo. Ji atkabino užgesusio automobilio variklio dangtį ir tas triukšmingai užsidarė suvirpindamas įkaitusį orą. Laimei, Ketei ir jos padėjėjai buvo nurodžiusi savo maršrutą, todėl šios, nesulaukusios jos grįžtant vakare, išsiųs paieškos komandą.

Tačiau vis tiek teks nakvoti džipe.

Laukia tikras smagumėlis: vos tik saulė pasislėps po dykumos grindimis, temperatūra staigiai kris.

Kaitrus sausas vėjas pažėrė saują smėlio jai į veidą. Mergina nusismaukė skarą nuo galvos ir užsimuturiavo ant nosies ir burnos taip, kad neįkvėptų sūkuriuojančio smėlio, ir įsistebeilijo į horizontą. Debesis, kurį pastebėjo ankstėliau, išsipūtė ir grėsmingai pakibo virš dykumos, kiek užmato akys. Staiga raibuliuojanti karščio migla išsisklaidė lyg mostelėjus burtininko lazdele.

Adrenalinas užtelėjo į organizmą it koks grynakraujis Zeino arabų eržilas. Nerimas, kurį laikė tvirtai už pavadžio, ištrūko ir nuvilnijo nugara.

Ar ten smėlio audra?

Artinasi link jos?

Dar niekada neteko su ja susidurti. Daugiausia laiko saugiai leido užsidariusi prašmatnių Aukso rūmų dalyje, skirtoje moterims.

Buvo tik girdėjusi apie smėlio audras. Jų sukeltos mirtys varė siaubą ir stingdė suaugusių vyrų bei moterų širdis. Apie tai močiutė kalbėdavo pašnabždomis ir su didžiule pagarba balse: pasakojo, kaip baisiausios iš jų žlugdė ka-

ralystę, derlingas žemes pavertė dykumomis ir nulėmė nesuskaičiuojamą galybę mirčių.

Kasija nurijo į gumulą susimetusią paniką, kuri grasinosi pasiglemžti ją visą.

Liaukis būti dramos karaliene.

Tai dar vienas jos trūkumas. Į viską reaguoja per daug jautriai.

Močiutė, nors iš prigimties ir išmintinga, irgi tokia buvo. Kasijai tebuvo ketveri, kai išvažiaavo gyventi pas ją ir galiausiai, kai mirė senasis šeichas, pati tapo viena iš rūmų darbuotojų. Naujasis šeichas Zeinas pasamdė Kateriną Smit – Kembridžo absolventę – parašyti knygą apie jo karalystę.

Tai, kad devyniolikos metų tapo Katerinos asmenine padėjėja, pakeitė jos gyvenimą. Ypač po to, kai Ketė ištekėjo už šeicho, o šis tapo Narabijos karaliumi. Kasijai atsivėrė akys ir ji pamatė už rūmų sienų plytintį pasaulį. Ji nebebuvo toji perdėtai nekantri, fantazijų pasaulyje gyvenanti ir per daug romantiška pauglė, kuri savo nesaugumo jausmą slėpė po neįgyvendinamų svajonių šydu. Dabar ji – suaugusi moteris, puoselėjanti realias svajones tapti aplinkosaugos mokslininke ir išgelbėti Narabijos žemės ūkiui skirtą teritoriją, kad šios

neužkariautų dykuma.

Truputis smėlio ir naktis džipe jos tikrai neišgąsdins... labai. Tikėtina, kad naktis dykumoje net pasitarnaus jai kaip mokslininkei ir jos atliekamam tyrimui.

Ir kas išvis sakė, kad prasidės smėlio audra? Nebuvo skelbta apie jokią oro pablogėjimą: prieš išvykdamą iš rūmų, mergina tikrino ir vietas, ir palydovo duomenis.

Gal ji ir nutrūktgalvė, bet tikrai ne idiotė. Mintyse kartojo sau šiuos žodžius, bet akys liko lyg prikaustytos prie horizonto.

Tamsus, nepermatomas debesis vis didėjo užtemdydamas saulę. Regis, driekėsi kokias trisdešimt ar keturiasdešimt mylių. Atrodė nutolęs nuo jos gerą mylią, tačiau spėriai artėjo. Dykumos tylą perskrodė griausmas. Nedidukai padarėliai – driežai, gyvatės, smulkūs graužikai – spruko šliauždami jai per batus. Visi skubėjo pasislėpti. Šviesus dangus be debesų patamsėjo.

Gerklę gniaužė baimė, bet protas dirbo visu pajėgumu. Gal užsidaryti automobilyje? O gal verčiau lįsti po juo?

Tada ji kažką pastebėjo – kokią tai dėmę ties horizontu, kuri šovė iš debesies lyg kulka. Pri-

reikė laiko, kol raibuliuojantis pavidalas įgavo siluetą. Tai buvo žmogus ant žirgo, šuoliuojantis pasiutusiai greitai.

Merginą ėmė smaugti panika ir nerimas.

Juodi besiplaikstantys drabužio skvernai pleveno už nugaros tarsi milžiniško paukščio grobuonio sparnai. Netrukus žirgo kanopų bildesys nustelbė smėlio keliamą kauksmą.

Raitelis – vyras. Labai stambus vyras. Jo kontūrai platūs ir tvirti, o grakštūs judesiai – galingi, spinduliuojantys jėgą. Atrodė, kad raitelis ir eržilas – vienas, visu greičiu skriejantis, kūnas. Jis buvo su galvos apdangalu, dengiančiu beveik visą veidą.

Kieti panikos pirštai suspaudė širdį. Grėsmingas kanopų dundesys antrino širdies dūžiams *dunkst-dunkst-dunkst*. Ji stebėjo, kaip raitelis su žirgu staiga pakeičia kryptį ir pasuka tiesiai link jos. Tada mergina atkreipė dėmesį į šautuvo diržą skersai plačios jojiko krūtinės.

Plėšikas. Kas dar galėtų būti tokioje tolybėje nuo civilizacijos?

Bėk, Kasija, bėk.

Jos galvoje skardėjo tylus klyksmas. Kaukiantis vėjas aplink ją kėlė smėlio sūkurius.

Staiga mintyse išgirdo močiutės balsą: tą, kuris visada asocijuodavosi su išsigelbėjimu. *Nurimk. Nepanikuok. Jis – tik žmogus.*

Kad ir kaip ji stengėsi racionalizuoti savo baimę, išsilaisvinti iš panikos spąstų prisimin-dama, kaip pastarąjį kartą nueidama atrodė jos motina, visas jos vidus nutirpo.

Pasigirdo prislopintas skaros vyro šūksnis, tačiau Kasija nepažino dialekto.

Jis buvo visai netoli jos.

Dėl dievo meilės, Kasija, nestovėk kaip ko-kia mumija, pasijudink.

Vidinis raginimas veikti padėjo nugalėti bai-mę likti vienai ir negalinčiai apsiginti. Su šia baime ji kovojo visą vaikystę.

Nebesi ta maža mergaitė, kuri nebuvo pa-kankamai gera. Dabar tu – drąsi, protinga ir patyrusi.

Mergina apsuko ratą aplink džipą, atlapojo keleivio dureles ir nėrė į tvankumą viduje. Į langus besidaužančio smėlio triukšmas primi-nė šūvius. Ranka užčiuopė ant keleivio sėdy-nės esantį pistoletą.

Zeinas primygtinai reikalavo, kad ji išmoktų šaudyti, ir tik tada leido vienai keliauti į dy-kumą. Vos tik pirštai apglėbė metalą, širdis

sunkiai sudunksėjo gerklėje.

Ji gana taikliai šaudė į taikinius, bet niekada nėra šovusi į ką nors gyvo.

Lekiantis žirgas staiga sustojo likus vos keliems coliams iki visureigio bamperio. Išsiropštus iš automobilio, smėlis skaudžiai lyg botagu čaižė veidą. Kasija abiem rankomis pakėlė pistoletą ir uždėjo virpantį pirštą ant gaiduko.

- Stovėk, kur esi, arba šausiu, - sušuko angliškai. Ši kalba po penkerių metų Jungtinėje Karalystėje tapo jos pirmąja.

Virš kaukės prisimerkė šokolado spalvos akys, spinduliuojančios ryžtą ir siutą. Po pilvą pasklidusi šiluma kaito ir sunkėjo. Darėsi vis grėsmingesnė.

Plėšikas permetė koją per žirgo kaklą ir nieko netaręs grakščiai nušoko. Tos tamsios akys it įkaitinta geležis smigo iki pat sielos.

Ji baugiai žengtelėjo atgal ir pistoletas iššovė. Pokštelėjimas audroje buvo vos girdimas. Atatranka nubloškė ją ant žemės. Mergina skaudžiai nuvirto ant nugaros ir pastebėjo, kad vyras atšoko.

Ar sužeidė jį?

Nespėjusi nieko daugiau pagalvoti, pamatė, kaip žirgas pakilo ant dviejų kojų, o priekinės

kanopos kapojo orą jai virš galvos. Plėšikas nustvėrė už vadelių, kol gyvūnas nespėjo įtrypti jos į dykumos smėlį. Mergina pajuto užliejusį palengvėjimą. Vos po kelių sekundžių vyras palinko virš jos ir palengvėjimas, kad liko gyva, virto panika. Ji traukėsi čiuoždama ant užpakalio ir spirdamasi kojomis.

- Pasitrauk nuo manęs.

Kur dingo ginklas?

Ji karštligiškai jo ieškojo, tačiau akis lipdė verpetais besisukantis smėlis. Regėjimo lauke liko tik vienas objektas - virš jos palinkusi grėsminga figūra.

Ilgai pirštai pradrėskė smėlio maršką ir čiupo Kasijai už riešo. Truktelėjo ją, pasilenkė ir persimetė per petį tokiu greičiu ir jėga, kad ji nė aiktelėti nespėjo, kaip pajuto apžergusi milžinišką juodą ir suprakaitavusią žirgo nugarą.

Pakėlė koją mėgindama sprukti, bet keliui nepasiekus balno gunios už nugaros įsitaisė nepažįstamasis.

Viena ranka čiupo vadeles, o kita apglėbė merginą per liemenį nuginkluodamas savo kūno tvirtumu. Nuo suspaudimo pasigirdo tik iš plaučių garsiai išsiveržęs oras „uffff“. Kietas lyg geležis dilbis įsirėžė jai į krūtis. Jau po

akimirkos jie skriejo. Užpakalis ritmingai bumpsėjo į balną. Už nugaros liko smėlio pusiau palaidotas džipas. Kūnas buvo priverstas paklusti jo jėgai. Vyras palinko į priekį, o jo drabužis saugojo ją nuo akis lipdančio smėlio. Mergina mėgino rėkti, kovoti su siaubo sukeltu sąstingiu. Viduje sklido gyvuliška šiluma. Degė kiekvienas susilietusių kūnų plotelis.

Jis tave pagrobė. Privalai kovoti. Turi išgyventi.

Klykte klykė viduje, bet kvėpavimas buvo toks greitas ir trūkčiojantis, kad net skaudėjo. Kūnas tarsi įkalintas, pavergtas, apgaubtas jo ir aplink siaučiančios audros, smėlio ir dulkių, šokančių nirtulingą šokį.

Atrodė, kad jiedu joja visą amžinybę, braunasi pro smėlio sieną. Staiga Kasija pajuto, kad panika nebetraiško jai šonkaulį. Išvargintas kūnas pasidavė ir atsileido. Žirgo judesių ritmas prasiskverbė iki pat kaulų, o vyro spinduliuojama galia saugojo ją nuo stichijos lyg kokonas.

Kas tai – Stokholmo sindromas? Mintys vangiai sukosi galvoje. Pavargusios smegenys nebeįstengė susidoroti su siaubu, todėl kūnas atsidavė aklina tamsai, pagrobėjo judesių tikslumui ir per ją srūvančiai maloniai šilumai.

Akys palengva užsimerkė, kaulai virto skysta substancija, o pasąmonė nulakdino į laikus, kai ji buvo maža. Tik šįkart nebebuvo vieniša ir neapsaugota, nors motina nuėjo neatsigręždama. Nuo audros ją gynė tvirtos rankos.

2

Kasija tai užmigdavo, tai nubusdavo. Vėl prabudusi pajuto vėsumą, žnybčiojančią jai veidą, ir kažką sunkaus, spaudžiančio nugarą. Tas svoris ir slėgė, ir šildė. Mergina pramerkė akis, o širdis šoktelėjo iki gerklės. Horizontas raudonavo, virš galvos spingsėjo žvaigždės. Dangų raižė krintančių žvaigždžių paliekami dryžiai, apšviečiantys dykumos kopas. Šlaunys drebėjo, o tarp jų buvo juntama kažkas didelio ir šilto.

Žirgas. Ji buvo ant žirgo.

Jo žirgo.

Sukilo prisiminimai.

Pagrobimas!

Ją pagrobė vyras, kurio raumeninga ranka laikė apglėbusi per liemenį. O kūnas spinduliavo karštį tarsi būtų kokiam kokone.

Sugrižo visos nederamos mintys apie jį....